

За сільськогосподарські КАДРИ

№ 2 (1685)
ВІСНИК
29
СІЧНЯ
1991 року
Ціна 4 коп.

ГАЗЕТА
ЗАСНОВАНА У
ВЕРЕСНІ 1956 р.

ОРГАН РАДИ СЕКРЕТАРІВ ЦЕХОВИХ ПАРТІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ І КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ
УКРАЇНСЬКОЇ ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ АКАДЕМІЇ

...У зими дві прикмети: сніг з морозом і сесія у вузах. Та коли сніг стає все рідшим гостем, то екзамени зимової сесії значно стабільніші і завжди чекають на студента. От і знову в академії — сесійна пора. Дехто вже склав екзамени або зараз складає; а для інших це — тільки попереду. Як вони проходять? — з таким запитанням ми звернулися до працівників деканатів (інформація за станом на 20 січня).

ЛІСОГОСПОДАРСЬКИЙ ФАКУЛЬТЕТ

Екзамени і заліки зимової сесії на сьогодні проведено на 3-му, 4-му і 5-му курсах згідно з затвердженим графіком. Вперше в практику було введено на цих курсах залікові сесії; на випусковому — тиждень, а двоє інших — по три дні. Це виявилось досить ефективним заходом і сприяло більш дружньому виходу студентів на екзамени. Візьмемо хоча б 5-й курс. З 91 чо-

Турботи сесійні

ловіка, які навчаються на ньому, до першого екзамєну не було допущено 8. Раніше з таких ми нараховували 15-20 осіб. І ще новинка: екзамени з дисциплін «Організація та планування виробництва та підприємства лісового господарства» (5-й курс) і «Економіка лісового господарства» (4-й курс) за рішенням кафедри лісової таксації проводилися в письмовій формі.

Коротко про результати сесії. Хочеться розпочати з випускного курсу — адже саме п'ятикурсникам не сьогодні-завтра вирішувати наболілі проблеми галузі. Отже, на 5-му курсі маємо 14 відмінників навчання. Серед них багато, як то кажуть, «круглих» відмінників, які всі роки були попереду. Постійно виявляли відмінні знання Василь Гуч (1-ша група), Ленінський стипендіат Віталій Калиниченко, Андрій Соболевський (2-га), Сергій Ковалевський, Михайло Цимбалюк, Сергій Слюсарев (3-тя), Василь Омелянчук (4-та) та інші їх товариші. Якщо проаналізувати екзаменаційні відомості, видно, що є багато студентів, яким до «планки» відмінника не вистачило якогось бала — проскочила серед «п'ятірок» одна «четвірка». Таких на курсі 37 осіб. Є, на жаль, двоє академборжників. Ще два наших нинішніх п'ятикурсники вибули з студентів (академвідпустки).

На 4-му курсі показники дещо нижчі. При 124 студентах його складу маємо 12 відмінників, 21 — тих, хто склав екзамени на «4» і «5», та й боржників — 6. Найбільш відзначилися з академгруп 5-та (в якій навчається четверо відмінників — Володимир Биченко, Олександр Лавренко, Олена Леміш, Ростислав Приступа) і 2-га групи

ФАКУЛЬТЕТ ЗАХИСТУ РОСЛИН

Четвертокурсники склали два екзамени — плідництво і сільськогосподарську ентомологію. Загалом їх результати можуть радувати — жодної «двійки». В залікових книжках з'явилось 20 відмінних свінок, 55 — хороших і лише 29 — «задовільно». З 52 студентів курсу 17 — стипендіати господарств, і колгоспники, які направили свою молодь на навчання, можуть не червоніти за таке рішення: на рахунок цих студентів сім «5», дев'ятнадцять «4» і лише 8 — «3». Серед відмінників — Ганна Воробійова, Олег Лавриненко (1-ша група), Лариса Карпюк, Оксана Шевченко (2-га), Наталія Захарчук, Марія Курченко, Сергій Педорич (3-тя). До речі, в числі відмінників багато іноземних громадян, які навчаються на нашому факультеті і, зокрема, на цьому курсі. — Анна Фойткова, Юліус Штурба (Чехословаччина), Дорота Верушевська, Івона Ласкавеш,

Аліса Паневська (Польща). Як бачите, ледь не половина 5-й курсу мав виявити свої знання з трьох дисциплін — організації сільськогосподарського виробництва, зберігання та переробки сільськогосподарської продукції, наукової соціалізму і політології. Всього за підсумками сесії тут 59 «п'ятірок», 49 «четвірок», 21 «трійка».

Кількість відмінників в усіх трьох академгрупах майже однакова. Так, в першій відмінні знання виявили Світлана Кушнерьова, Марина Литвиненко, Сергій Свиридюк, Ольга Аркан, в 2-й — Ярослав Лекар, Людмила Пахомова, Сілена Фокша, Дмитро Чечель, польський громадянин Роберт Павлович, в 3-й — Ольга Блауш, Іван Гада, Володимир Глим'язний, Володимир Пашенко. З 47 п'ятикурсників дев'ятнадцять — колгоспні стипендіати. Вони отримали 27 «п'ятірок», 22 «четвірки» і 8 «трійок».

Н. КОЛЕСНИК,
старший методист

КОНКУРС

НА КРАЩИЙ МАТЕРІАЛ, ПРИСВЯЧЕНИЙ ДНЮ ПЕРЕМОГИ РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ У ВЕЛИКІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ ВІЙНІ

Торік наш народ відзначив 45-річчя цієї історичної події. Перемога та дуже дороге обійшлася нам — 27 мільйонів життів, хоч зовсім недавно вважалось — 20... Та рідко знайдеться така родина, з якої не загинув би хтось з рідних — якщо комусь не батько, чоловік, то брат, мати, сестра, наречений... І нам, живим, постійно треба пам'ятати, завдяки кому навчаємось, працюємо, радуємось мирному життю. Багато учасників війни й серед трудивників нашої академії — тодішні юнаки і дівчат, є інваліди (навіть 2-3 з однієї сім'ї знаємо — батько з синами). Про героїчне минуле їх, живих, і тих, хто не повернувся з війни, — наших викладачів, студентів редакція багатотиражної газети УСГА чекає від вас, читачі, розповідей, фотознімків з поміткою «На конкурс».

Ректорат, рада секретарів парторганізації для заохочення учасників конкурсу визначили грошові премії, а якщо хто й не здобуде творчої перемоги, все ж за активність буде нагороджений Почесною Грамотою УСГА.

За кращий нарис, зарисовку, баладу (вірш), оповідання, новелу:

Перша премія — 50 крб. друга (дві) — по 30 крб. треті (три премії) — по 20 крб.

Заохочувальні (десять їх) — по 10 карбованців.

Підсумки підбиватимуться в два турні до Дня преси — 5 травня та 7 листопада — в день визволення Києва від гітлерівських окупантів.

Академіки УААН

МЕЛЬНИЧУК Дмитро Олексійович

1943 р. народження, українець, член КПРС, доктор біологічних наук, професор, завідувач відділом регуляції обміну речовин Інституту біохімії ім. О. В. Палладіна АН УРСР, заслужений діяч науки і техніки УРСР, ректор УСГА. Оpubлікував 167 наукових робіт, в т. ч. монографію, 15 наукових оглядів. Має 10 авторських свідоцтв на винаходи (плюс 5 позитивних рішень) і ряд рекомендацій (для тваринництва і комбікормової промисловості — 10, по 4 — для ветеринарії і медицини, учбово-методичних). Підготував 10 кандидатів наук. Лауреат Державної премії УРСР в галузі науки і техніки, член-кореспондент АН УРСР, він є визнаним вченим в галузі регуляції обміну речовин, а також біохімії сільськогосподарських тварин.

Основний його внесок в розвиток біохімії полягає ось у чому. Отримані нові дані про роль і механізми регулятивного впливу ряду природних низькомолекулярних метаболітів на найважливіші обмінні процеси в тканинах і фізіологічній функції тварин. Грунтовно досліджено, вперше розроблено спосіб регуляції, інтенсивності біосинтетичних процесів в організмі тварин, що широко застосовується в практиці тваринництва (для поліпшення продуктивності великої рогатої худоби при силосній і жомовій відгодівлі), а також у ветеринарії і медицині (для вдосконалення способів діагностики, лікування і профілактики багатьох захворювань — кетози, амонійних токсикозів, подагри, діареї новонароджених і т. д.). Встановлена найважливіша роль реакції утворення і розкладу карбаматів білків тканин, що є новим у вивченні механізмів постсинтетичної модифікації і механізмів регуляції активності ферментів. Вперше доведено, що в клітинах тварин функціонує особлива автономна система кислотно-лужного гомеостазу, яку Д. О. Мельничук запропонував назвати метаболічною. Висунута концепція дозволяє по-новому інтерпретувати ряд порушень обміну речовин (кетонемія, урикемія, гіперглікемія, аменіємія і т. д.), а також вдосконалювати способи діагностики і лікування відповідних захворювань тварин і людини. Розроблено способи: отримання фосфоліпідів з мембран жирових глобул молока і їх використання для конструювання ліпосом; молекулярний спосіб визначення кислотно-відновлювального стану в компартментах клітини; експериментальний спосіб відновлення парадонтозу у тварин; діагностичний стану кислотно-лужної рівноваги організму тварин і кореляції його порушення; профілактика подагри птахів; лікування діареї новонароджених телят; поліпшення продуктивності ВРХ при відгодівлі на жомових і силосних раціонах.

Вчений неодноразово обирався керівником науко-

вих форумів республіканського, союзного і міжнародного рівнів з біохімії сільськогосподарських тварин і механізмів регуляції обміну речовин.

Виконує значну громадську роботу. Він — віцепрезидент Українського біохімічного товариства, член наукових рад з проблем біохімії людини і тварин при президіях АН УРСР і СРСР. Крім того, Д. О. Мельничук — член президії УААН, двох спеціалізованих рад з захисту дисертацій, редколегії міжнародного наукового журналу, Комітету по присудженню Державних премій УРСР в галузі науки і техніки, голова правління товариства «Знання» Київської області і т. д. Обраний академіком Української академії аграрних наук.

ПЕРЕСИПКІН Володимир Федорович

1914 р. народження, росіянин, член КПРС, доктор біологічних наук, член-кореспондент ВАСГНІЛ, заслужений діяч науки і техніки УРСР, професор.

Виконує значну науково-дослідницьку роботу, що стосується питань імунітету, агротехнічних заходів і хімічних засобів захисту рослин від хвороб. В 1955 році він вперше в світі довів можливість існування фітопатогенних бактерій в рослинні у авізуальній формі, перетворення їх у візуальні патогенні форми, швидко вносять суттєві корективи в заходи по боротьбі з бактеріальними хворобами рослин. Багато досліджень вчений виконав по імунітету пшениці, коношини, гороху, льону, конопілі і тютюну до найбільш шкідливих захворювань.

В. Ф. Пересипкін — автор і співавтор 9 сортів рапсу і озимої пшениці. З них 6 районовано, а 3 успішно проходять держсортвипробування. Оpubліковано понад 300 його наукових праць, серед яких 23 книги — монографії, посібники і широкі відомий підручник «Сільськогосподарська фітопатологія», що втримав чотири видання. Під його керівництвом виконано 95 кандидатських і докторських дисертацій.

Вчений відомий і як провідний організатор науки. Він очолював сільськогосподарські інститути — Уманський (1946—1952 рр.), Київський (1952—1954 рр.), Українську сільськогосподарську академію (1954, 1962, 1968 рр.), працював заступником міністра сільського господарства республіки з науки (1961—1962 рр.), головним вченим секретарем ВАСГНІЛ (1968—1969 рр.), керував Південним відділенням ВАСГНІЛ (1969—1972 рр.).

За наукові досягнення і підготовку кадрів В. Ф. Пересипкін удостоєний премії Ради Міністрів СРСР і Державної премії УРСР в галузі науки і техніки, нагороджений чотирма золотими, по дві срібними і бронзовими медалями ВДНГ.

Має урядові нагороди; по два ордени Вітчизняної війни, Трудового Червоного Прапора, «Знак Пошани», 16 медалей.

ПОДАРУНОК СВОЇМИ РУКАМИ

Студенти зооінженерного факультету зробили собі подарунок — Новий рік зустріли в диско клубі, який самі створили в гуртожитку № 11. Для цього їм треба було спочатку звільнитися підвал від хламу, сміття, зробити великий обсяг робіт в обох залах; підлогу, стелю, стіни, сходи, двері та інше відремонтували, пофарбували; стали радіофікованими зали, з кольоровою музикою по 3 види, а також мигалки, які кидали довкола промені світла. Часткове або одночасне включення різних схем кольорової музики та звуку створюють приємну гаму, що благотворно діє на відпочинок. Студенти не забули своєї спеціальності — гостей зустрічали при вході голова коня, де замість очей — неонові підморгуючі лампи. Зробили призьби, по народному творчо.

Якщо зважити на те, що багато матеріалів і деталей було куплено (частково допомогли комітет комсомолу, деканат, кафедра зоогієни та будівництва тваринницьких ферм й інші), то важко переоцінити сумлінність, зусилля студентів: Олександра Ващука, Валерія Радька, Дмитра Остроухова і багатьох інших. Добру спадщину молодшим студентам залишили старшокурсники.

В. ГУМЕНЮК,
доцент.

СКРОМНІСТЬ — РИСА КОМУНІСТИЧНА

На черговому засіданні ради секретарів цехових партійних організацій академії, що відбулося нещодавно, заслухано й обговорено питання: «Підсумки внутріпартійної роботи цехових парторганізацій за минулий рік», «Використання партійних внесків в цехових парторганізаціях і формування бюджету районної партійної організації». З обох питань доповів голова ради секретарів парторганізацій В. І. Савчук.

Поряд з позитивним у внутріпартійному житті зазначалося й про недоліки. Так, на економфаци вже 2 місяці ніяк не спроможуться комуністи обрати секретаря, пущена на самоплив сплата членських внесків; в парторганізаціях факультетів електрифікації і автоматизації сільгоспвиробництва, механізації сільського господарства, комбінату є теж така, хто невчасно сплачує їх. В окремих цехових парторганізаціях послабилась індивідуальна робота по залученню студентів, викладачів, робітників до вступу в партію та з тими членами КПРС і кандида-

тами, які виходять з неї. В рішення ради наголошується, щоб докорінно перебудувати виховну роботу серед комуністів, не залишати без уваги жодного випадку порушення Статутних вимог, постійно працювати б з резервом партії, повсякденну роботу в цехових парторганізаціях, партійних групах спрямувати на зміцнення трудової дисципліни; посилити індивідуальну роботу в комуністами, особливо з студентами.

У рішенні рада записала, щоб для загальноакадемічних заходів (проведення партконференцій, акцій, зустрічей та ін.) виділяти щомісячно кошти — 5 процентів від суми внесків, що залишаються на рахунок цехових парторганізацій. Несподіваним для присутніх було прохання голови ради і його заступника перевести їх з повних окладів... на півставки кожного (за партроботу), щоб зосередитись на навчально-виховній, науковій роботі, хоча й матеріально втрачатимуть.

Дехто відразу з подивом зауважив: недоцільно так робити, бо, мовляв, якщо ці товариші самі на таке зважилися, то як-то сприймуть ті, хто після них займатиме ці виборні посади — важко доведеться підшукати подібних.

Гадаємо, майбутніх прогностів не варто боятися — тоді менше буде претендентів — на «довгий» карбованець, хто думає не про те, що він може дати, чи «потягне» роботу, а лише б брати відповідно півтисячі та майже чотири-

сотні карбованців плати з парткаси в місяць, якнайбільше урвати пільг (почаєргово дачну ділянку, машину, гараж, путівки на відпустку, вчені звання, кафедру, поїздки за кордон і т. п.). Словом, менше прориватимуться кар'єристи, рвачі, горлохвата-торбохвата. Бачте, нинішній голова ради не рвався до портфеля — навіть двічі брав самовідвід під час обговорення кандидатур на минулій партконференції. Висловив зал тоді свої симпатії і заступнику, дружно обравши. Звичайно, такого кроку досі ніхто не робив, щоб себе уципнути матеріально в ім'я загальної справи. Так, не було в УСГА. Та ось уже є. Віряться, в майбутньому ще будуть сміливці. Йшли ж керівники передових бригад, цехів, заводів, колгоспів у відстаючі, де значно менша оплата.

До речі, це не перший подібний крок керівників ради секретарів, хоч не минуло й 2 місяців їх роботи. З двох заступників секретаря парткому конференція одного скоротила; новообрані керівники визнали за доцільне замість 2 секретарок одну мати. На оплату по-новому їм самим рада погодилась. А до того вони й з своїх 6 кімнат перебралися в значно менше приміщення, з двох. Попередні заступники секретаря парткому вдвох вважали, що, кожному дай тільки окремі кабінети — і добилися; тож всі займали 4 кімнати (а пригадується, до секретарювання Шевченка обходились без додаткової кімнати і з одним звільненим заступником; потім стало

два, та легко містилися в одній кімнаті). Минається кабінетоманія — гігантоманія. «Засновником» окремого кабінету собі був т. Марчук, потім т. Черній на його місці став — удосконалив, але слід віддати належне О. Я. Пласуну, яка, будучи замість нього, проявила іншу — цінність! — ініціативу: передала кімнату новій кафедрі, і обидва заступники секретаря парткому в одній стали. Свідомість у людей росте. Традиційно не могли попередні парткоми без швидкісної «Волги», хоч за кілька сот метрів (5 хвилин ходьби) секретар їздив обідати додому, на таку ж відстань — до ошадкаси заплатити квартиру та ін. А тепер люди на їх місці, та не відчують втрати престижу, що без автомашини. (Зазначимо, знаходилися і радники повернутись назад у приміщення, домогтися «Волги», повернення попередньої назви, забуваючи, що останнє вирішила конференція, значить, треба говорити — на наступній, а не в кулуарах. А що радитимуть, якщо ось ще дізнаються про оплату?).

Дехто із членів ради сумує, що нема «Волги», просторих апартаментів, і назва негучна замість парткому. Був один у свій час комсомольським лідером, профспілковим в академії, примірявся до парткомівського крісла, та не обрали. Такі, звичайно, сумуватимуть і за умови в перспективі працювати на партроботі в академії: як же це без авто, гучно-дзвінкої назви — партком, на півставки й у менших,

а не тих чи щоб більших апартаментів. От уже справді вічно жива народна мудрість: не місце красти людину, а вона його. Виявилось, що й голова ради з своїм заступником цілком можуть працювати в одній кімнаті. І замість двох — один заступник (Зрештою, які можуть бути в них таємниці службової спільної справи в одному від другого? Неможливо знайти кожному секретність.

Так не на словах, а на ділі підтверджується понад 70 літ у нас проголошуване з різних трибун гасло, що скромність, ошадливість — риси комуністичні. І нерідко на словах — одне, а на ділі зовсім протилежне робилось партійними ораторами. А солодкі слова з медових вуст нерідко поверталися гіркою полуму.

ЗАВІТАВ ПРАЦІВНИК ЦК

Цими днями в раді секретарів парторганізації УСГА консультант відділу аграрної політики ЦК КП України М. К. Царенко зустрівся з ветеранами партії праці пенсіонером доцентом Л. А. Коробієвським, директором бібліотеки В. В. Долгополовим та іншими, хто віддав академії 40 і більше років. Мова йшла про необхідність зміцнювати партійну, трудову дисципліну, авторитет КПРС; про поліпшення навчально-виховної роботи серед молоді, зв'я-

зок викладачів з гуртожитками — бувати за місцем проживання студентів, потребу відродження наставництва, соціальної справедливості; про факти зловживань окремими керівними товаришами своїм службовим становищем; посилити б увагу до фронтовиків-інвалідів та учасників Великої Вітчизняної війни.

Микола Костянтинівич багато почув слушного від тих, хто все трудове життя зв'язав з сільгоспвузом, мало бачив, знає позитивного, що, на жаль, розгублювалося десятиріччями, отже, мова йшла і про відродження кращих традицій вузівського життя. А в нашого вузу славне революційне, бойове, трудове минуле.

Працівник ЦК ознайомився з роботою парторганізації академії, бесідував з партгрупоргами. Після ознайомлення з протоколами перших засідань новоствореної ради секретарів цехових парторганізацій і планами дав поради, консультації її голові В. І. Савчуку та його заступнику І. П. Набоці; розповів про життя республіканської партійної організації, відповів на численні запитання всіх товаришів, з якими довелось зустрічатися. Загальний підсумок зустрічі — користь обопільна: наші секретарі парторганізації збагатились щодо себе для подальшої роботи на факультетах, а гість лишився задоволеним, що ближче, безпосередньо на місці, мав знайомство з трудящими, життям студентів і викладачів. (За повідомленнями наших кор.).

Замість партбюро — рада

В партійній організації ветеринарного факультету на звітно-виборних зборах комуністи ухвалили, щоб керівним органом замість партбюро була рада партгрупоргов на чолі з головою та його заступником. Вони і були обрані на зборах. Виникло питання: з чого ж розпочати роботу обраній раді в сьогоднішніх — досить складних — внутрішньополітичних і соціальних умовах? Необхідно зазначити, що на облік зараз на факультеті 91 комуніст, колектив згуртований, здоровий. Гоц в роботі задають ветерани партії професори: В. В. Науменко, В. П. Онуфрієв, доцент Г. С. Абельянець, доктор М. Колісниченко. Не обійшлося, правда, і без втрат: з члени КПРС і кандидат подали заяви про вихід із партії.

Перше, з чого почала роботу рада партгрупоргов, — це проведення зустрічі з керівниками усіх громадських формувань, що є на факультеті, з метою консолідації цих сил навколо партійного ядра. Вважаємо, що зустріч пройшла вдало, консолідація можлива, про це можна судити хоча б з того, що де проходили засідання партійного бюро, відтепер там кімната громадських організацій; домовились, що керівники різних формувань будуть запрошуватись на партійні збори, засідання ради партгрупоргов. В свою чергу, будемо присутні на всіх заходах, що проводитимуть наші колеги, узгоджуємо плани роботи і т. п.

Потім, у кінці грудня, відбулися партійні збори. З доповіддю «Про завдання комуністів факультету на сучасному етапі» виступив голова ради партгрупоргов Д. А. Засєкін. Він наголосив на необхідності активізувати, а на перших курсах поновити роботу

наставників в академічних групах студентів. Збори вважають, що інститут наставників необхідний, тим паче, що студенти просять, щоб за групою був закріплений старший товариш, з життєвим досвідом, до якого була б змога звернутися за порадою. Викликає деяку тривогу стан справ в комсомолі, суспільно-політична робота з молоддю. Адже, як зазначив доповідач, рік тому на облік було майже 800 членів ВЛКСМ, а на сьогодні — трохи більше половини. Турбує також поповнення наших партійних рядів молоддю. Адже на 4-му курсі комуністів немає, на 2-му і 3-му — всього 3. А політичного вакууму не буває. Куди примкне наша молодь, під чий вплив попаде?

Цікавим, на мій погляд, був виступ ветерана партії т. Абельянца. Він зазначив, що 73 останні роки прожити не марно; що наша країна має і визначні досягнення, а на сучасному етапі, в умовах багатопартійності, комуністам не потрібно здавати завойованих позицій, потрібна подальша активізація роботи. Декан факультету С. К. Рудик, коли виступав, наголосив, що зараз, як ніколи, потрібно підвищити партійну та виконавчу дисципліну і в першу чергу — комуністів.

На зборах виступив заступник голови ради секретарів цехових партійних організацій академії І. П. Набока. Він охарактеризував стан справ в партійній організації нашого вузу. Його виступ був сприйнятий з великою зацікавленістю, що свідчать про те, що комуністи факультету буквально засипали Івана Петровича наболілими запитаннями.

М. ПРУС, заступник голови ради партгрупоргов факультету.

Уважно слухають лекцію студенти — 3-курсники факультету захисту рослин. Це — інтернаціональний курс, дружний, працьовитий. Фото О. Левченка, М. Плиски.

РЕПЛІКА Все „до лампочки“

Ви ніде не бачили, щоб якийсь дивак кидав, скажімо, на горобців замашини металевими карбованцями чи хоч полтинниками, злотими, гривениками або п'ятаками? Нам теж не доводилося спостерігати подібного. Дехто може демонстративно після цього запитання кинути на землю копійку й не підняти, виявляючи цим мало не натуру мільйонера. Хоча, як на те пішло, серед заокеанських і мільярдерів — мільйонерів теж про подібне дивацтво не писалося у пресі, не чули й по радіо. Бо кому з нормальних людей спаде на думку таке марнотратство? Особливо тим, хто чесно заробляв на життя.

В спеку хоч падай з ніг біля автомата газ-води, а без копійки не дасть напитися й краплини в стакан. Без неї (хоч є одна копійка) не подзвонити з телефона-автомата. Які б не були сердечні невід-

кладні справи. Не маєш п'ятака — в трамваї, тролейбусі, автобусі, метро не поїдеш й на роботу, в гості, додому. Інакше обійдеться в 60 раз дорожче — штрафом. Тут все ясно, як кажуть, наче божий день. Це з власного гаманця нема бажаною смітити грішми. Зате за рахунок держави — таких хоч відваляй. Візьмемо одне зовсім невеличке питання: ставлення до електроосвітлення. В будь-якому навчальному корпусі, гуртожитку. Цілоденно, буває, світять лампи в порожній аудиторії, кабінеті — нікому й за вухом не засвербить. Вранці, коли справді треба було вмикати світло, засяяли електролампи (чи денного світла), пішов хазяїн з кабінету, а натиснути на вмикач не спроміся: мовляв, ще ж навідаюсь після обіду — не доведеться силу тратити на вмикання. Але ж хай би так вдома робив кожен з подібних мудриків. Або

на дачі — від вихідного до наступного хай сьє лостра. Сива мудрість, з дідипрадіа, вчить: хорошого господаря видно по подвір'ю. Отак судять навколо про кожного з нас, як господарюємо вдома, на роботі. А оцінка народу — найвища, найточніша. Часом доводиться спостерігати, що по півдня або й цілодобово сяють лампи в коридорах навіть у сонячну погоду. Подібне — в місцях загального користування, наче, щоб усі бачили, як тече холодна, а як — гаряча вода з кранів умивальників, бо щодня й не раз знайдуться такі «мудреці», що відкриють помив руки і пішов собі з почуттям власної чистоти совість. А в прийомній ради секретарів парторганізації при яскравому сонці, що заглядає у вікно, люстри так нерідко сяють, немов змагаючись у яскравості з небесним світлом. І коли відвідувачів

це аж зовсім виводить з рівноваги, тоді йдуть у редакцію багатотиражки, щоб вилити душу, приплив обурення, гніву на нерозпорядливість... Один захопить, третій, п'ята скарга... І всі — після того, як побачили це дивне змагання штучного й природного освітлення. Причому, на запитання, чи сам (сама) зауважували секретарі, той — «не насмілюсь», другий — «робив, та не допомогло».

— А може, — перепитуємо, — якраз якийсь документ читався, що надрукований мікроскопічним шрифтом, то треба посилене освітлення?

— Та ні, який там документ, — почувлось сердите у відповідь. — То перекадала папери зліва направо, потім — навпаки, щось шукала або сортувала протоколи, проекти рішень, постанови, інструкції, циркуляри та ін.

— То, може, новенька там, тимчасово заміщала досвідчену техсекретарку А. О. Шевченко, чули — грин...

ЛЮБИТЬ УКРАЇНУ

Любіть Україну, як сонце, любіть, як вітер, і трави, і води... В годину щасливу і в радості мить, любіть у годину негоди.

Любіть Україну у сні й наяву, вишневу свою Україну, красу її, вічно живу і нову, і мову її солов'їну.

ВИННІ СЛОВА

ПРО СЕРІОЗНЕ ЖАРТОМА

Скажу відверто: останнім часом мої стосунки з дружиною дещо змінилися. І в наш побут перекочували оті надзвичайно модні іноземні слова, які буквально заповнили ефір і пресу.

От приходжу вчора з роботи і пропоную:

— Давай поведемо.

А вона у відповідь:

— Є альтернативна думка. Спочатку обговоримо деякі актуальні проблеми суспільного життя, а вже потім щось посьорбаємо.

— Я їсти хочу, — в командно-адміністративному тоні кажу я...

— Ти знову ідеш на конфронтацію! — підвищує голос моя половина. — А як же бути з плюралізмом думок? Чи мені шукати іншого опонента?

— Навіщо? — кидаю брови догори. — Я готовий до діалогу...

— Нонсенс! — входить в раж дружина. — З твоєю толерантністю?

— Що-що? — не зрозумів я.

— Слухати треба! Довіри мені до сейфурії, а тепер ще й перепитуй.

Я вирішив зупинити дружину вивіреним способом. Інакше, відчуваю, не багати мені вечери.

— Слухай, Марусю, — кажу. — А, може, тобі замість опонента спонсор потрібен?

Цього слова, я був певен, вона ще не знає.

— А що треба? — вже іншим, значно демократичнішим, тоном запитує...

— Дивлячись, у чому твоя панacea: в опозиції чи в консолідації...

Жінка замислилась. А я тим часом швидко поставив кастриоль з борщем.

Микола СЬОМКА.

— Щось ви наче виправдовувати хочете. Вона ж сама й була! — ще гучніше відповів чоловік. — Ось, наприклад, 11 січня... Була якраз п'ятниця, то якби не наполягли відвідувачі, може, два наступних дні сяла б та ілюмінація з півдюжиною ламп... Чули ми, як хтось сторонній сам виявив бажання вимкнути, але не знайшов поблизу вимикача й пішов. Та секретарка не поспішила на допомогу. Не пристаріла пенсіонерка, а зовсім молода. Заходимо через годину-другу — сяє по-старому. Десь в полудень, і ото якби хтось з інших відвідувачів потім не вимкнув, то сяйво б тривало хтозна — скільки. (Даємо довідку: кореспондент багатотиражний, зважаючи на скарги людей, пішов і з дозволу секретарки вимкнув. Але, люди добрі, робіть це самі, господарі). А промені через шибку знадвору грають «зайчиками» по столу працівниці. Прямо, як звіден копіював поет: «Сміється сонце з небозводу...».

Між братніх народів, мов садом рясним, сіяє вона над віками... Любіть Україну всім серцем своїм і всіма своїми ділами.

Для нас вона в світі єдина, одна в просторів солодкому чарі... Вона у зірках і у вербах вона, і в кожному серця ударі,

у квітці, в пташині, в електровогнях, у пісні у кожній, у думі, в дитячій усмішці, в дівочих очах і в стягів багряноту шумі...

Як та купина, що горить — не згора, живе у стежках, у дібровах, у зойках гудків, і в хвилях Дніпра, і в хмарах отих пурпурових, в грому канонад, що розвіяли в прах чужинців в зелених мундрах, в багнетах, що в тьмі пробивали нам шлях до весені і світлич, і ширих.

Юначе! Хай буде для неї твій сміх, і сльози, і все до загину... Не можна любити народів других, коли ти не любиш Україну!

Дівчино! Як небо її голубе, любіть її кожну хвилину.

Володимир СОСЮРА, 1944 р.

Я не збираюсь детально аналізувати філософську лірику Сосюри. Звернувся лиш до всім відомої поезії «Любіть Україну», де висока субстанція патріотизму, громадянської пристрасті бере свої витoki з джерела інтимного, суто особистого, бо патріотизм ніколи не був категорією абстрактною. У нього завжди є свій корінь, себто: родина, народ, Вітчизна. Наш радянський патріотизм, окрім усього цього, має ще й чіткий класовий профіль. Він — інтернаціональний в суті своїй. Згадаємо Тичину:

Поете, любити свій край не є злочин, Коли це для всіх.

Водночас ми ніколи не були безбаченками, абстрактними, риторичними патріотами. Філософські глибоко, афористично, мудро про це сказав Володимир Сосюра:

Не можна любити народів других, коли ти не любиш Україну!

Взагалі вся поезія Володимира Сосюри освітлена немеркнучим світлячком дружби, сердечної при-

язні, глибокої зацікавленості до духовних надбань братніх народів Радянського Союзу. І сьогодні, коли зустрічаємося, скажімо, зі своїми білоруськими побратимами на кленових мостах єднання, ми вітаємо їх ніжним сосюринським: «Білорусь, ти моя Білорусь — синьоока сестра України». Ці слова вже давно стали одним із афоризмів, що визначають наш, соціалістичний стиль життя.

Борис ОЛІНИК, лауреат Державної премії СРСР, поет, академік АН УРСР, народний депутат СРСР.

Що це — «МОВА УКРАЇН-СЬКА»

Нині, в період гласності, чимало приділяється уваги висвітленню негативних явищ, що спостерігалися протягом розвитку нашого, соціалістичного, суспільства. Адже суспільство намагається позбутися всіх своїх болячок. Чим скоріше від них позбавимося, тим швидше підемо по шляху прогресу. Але для того, щоб рухатись вперед, будувати справжнє демократичне суспільство, потрібно не на словах, а на ділі включатись в перебудову.

В академії є певні зрушення в напрямку перебудови учбово-виховного процесу, це лише перші кроки. Візьмо мовну проблему. Відомо, як гостро стоїть питання збереження української мови в УРСР. Від неї в останні 2-3 десятиріччя часом відмовляються навіть вихідці із сільської місцевості нашої республіки, не говорячи про корінних жителів міста, в т. ч. й Києва. Особливо це стосується східних областей України. Чого гріха таїти, що більшість батьків намагаються дітей влаштувати обов'язково в російську школу.

Давайте разом подумаймо, чому ж таке ставлення до української мови, рідної для багатьох? На це запитання мови відповідать так: у нас в усіх вищих і середніх учбових закладах навчання в основному російською мовою,

з адмінгоспчастини про всякий випадок слід взяти це до уваги й приготувати техніку для гасіння пожежі — брандспойти, вогнегасники, відра, пісок, гаки; чи надходить в крани вода, де інвентар та ін. Тривога не безпідставна... Вогню не скажеш, що він «до лампочки». Припече. Ще й як.

О. ПЕТРОВ.

ГОЛОСІВ ЧИ ГОЛОСІЄВО?

Певно, не перед одним із нас виникало це питання. Адже ці форми написання назви місцевості у Києві часто зустрічаємо на сторінках газет і журналів, чуємо по радіо і телебаченню. Як же правильно писати, вимовляти? М. Т. Рильський відстоював форму Голосієв, так само, як і Китаїв, Святошин.

Так, відпочиваючи в Криму, у Коктебелі, він 12 червня 1961 року у листі до відомої перекладачки Ірини Стешенко, зокрема, писав: «Листа до редакції «Радянської України» про Китаєво, Голосієво та інші неподобства, прилучивши туди й деякі аналогічні приклади з Західної України (за листом мого одно-

го кореспондента) я послав. Цікаво, чи надрукують це ересь... Правда, до ересь моїх ніби трохи вже звикли».

На жаль, з невідомих для нас причин лист цей в газеті не з'явився, не залишилася його копія й в архіві поета.

Гадаю, було б доречно, коли б нині, в час настійної уваги до культури мови, з цього приводу висловились фахівці Інституту мовознавства імені О. О. Потебні АН УРСР.

Н. ПІДПАЛА, заступник директора по науковій роботі Київського літературно-меморіального музею Максима Рильського.

з адмінгоспчастини про всякий випадок слід взяти це до уваги й приготувати техніку для гасіння пожежі — брандспойти, вогнегасники, відра, пісок, гаки; чи надходить в крани вода, де інвентар та ін. Тривога не безпідставна... Вогню не скажеш, що він «до лампочки». Припече. Ще й як.

О. ПЕТРОВ.

З СУЧАСНИХ ГОЛОСІВСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ АНЕКДОТІВ

МОВ ЗАВМЕРЛО УСЕ ДО СВІТАНКУ...

— Де ж тепер ваш секретар парткому?

— Та вже звільнився і пішов на роботу.

— А попередній?

— Його звільнили і послали на роботу.

— А ще попередній?

— За день перед звітно-виборною партконференцією, передбачаючи добрячу критику на його адресу, вище начальство все ж уберегло цнотливість того

дівчача — при вечірніх сутінках перевезло чорною «Волгою» через дорогу «у зв'язку з переходом на іншу роботу».

— Але ж він попередню роботу розвалив у вищому навчальному закладі...

— Тепер «працює» ж у науково-дослідному. Там не з студентами, а з вченими має справу, то зробити це йому вдасться не так швидко.

— А де ще попередній?

— ?

— І попереднійшій?..

— Слухай (читай) все спочатку...

Почув

Петя КОРЖИК.

Коханий любить не захоче тебе, коли ти не любиш Україну... Любіть у труді, у коханні, в бою, як пісню, що ліне зорею... Всім серцем любіть Україну свою — і вічні ми будемо з нею! Володимир СОСЮРА, 1944 р.

Я не збираюсь детально аналізувати філософську лірику Сосюри. Звернувся лиш до всім відомої поезії «Любіть Україну», де висока субстанція патріотизму, громадянської пристрасті бере свої витoki з джерела інтимного, суто особистого, бо патріотизм ніколи не був категорією абстрактною. У нього завжди є свій корінь, себто: родина, народ, Вітчизна. Наш радянський патріотизм, окрім усього цього, має ще й чіткий класовий профіль. Він — інтернаціональний в суті своїй. Згадаємо Тичину:

Поете, любити свій край не є злочин, Коли це для всіх.

Водночас ми ніколи не були безбаченками, абстрактними, риторичними патріотами. Філософські глибоко, афористично, мудро про це сказав Володимир Сосюра:

Не можна любити народів других, коли ти не любиш Україну!

Взагалі вся поезія Володимира Сосюри освітлена немеркнучим світлячком дружби, сердечної при-

язні, глибокої зацікавленості до духовних надбань братніх народів Радянського Союзу. І сьогодні, коли зустрічаємося, скажімо, зі своїми білоруськими побратимами на кленових мостах єднання, ми вітаємо їх ніжним сосюринським: «Білорусь, ти моя Білорусь — синьоока сестра України». Ці слова вже давно стали одним із афоризмів, що визначають наш, соціалістичний стиль життя.

Борис ОЛІНИК, лауреат Державної премії СРСР, поет, академік АН УРСР, народний депутат СРСР.

Що це — «МОВА УКРАЇН-СЬКА»

Нині, в період гласності, чимало приділяється уваги висвітленню негативних явищ, що спостерігалися протягом розвитку нашого, соціалістичного, суспільства. Адже суспільство намагається позбутися всіх своїх болячок. Чим скоріше від них позбавимося, тим швидше підемо по шляху прогресу. Але для того, щоб рухатись вперед, будувати справжнє демократичне суспільство, потрібно не на словах, а на ділі включатись в перебудову.

В академії є певні зрушення в напрямку перебудови учбово-виховного процесу, це лише перші кроки. Візьмо мовну проблему. Відомо, як гостро стоїть питання збереження української мови в УРСР. Від неї в останні 2-3 десятиріччя часом відмовляються навіть вихідці із сільської місцевості нашої республіки, не говорячи про корінних жителів міста, в т. ч. й Києва. Особливо це стосується східних областей України. Чого гріха таїти, що більшість батьків намагаються дітей влаштувати обов'язково в російську школу.

Давайте разом подумаймо, чому ж таке ставлення до української мови, рідної для багатьох? На це запитання мови відповідать так: у нас в усіх вищих і середніх учбових закладах навчання в основному російською мовою,

з адмінгоспчастини про всякий випадок слід взяти це до уваги й приготувати техніку для гасіння пожежі — брандспойти, вогнегасники, відра, пісок, гаки; чи надходить в крани вода, де інвентар та ін. Тривога не безпідставна... Вогню не скажеш, що він «до лампочки». Припече. Ще й як.

О. ПЕТРОВ.

З СУЧАСНИХ ГОЛОСІВСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ АНЕКДОТІВ

МОВ ЗАВМЕРЛО УСЕ ДО СВІТАНКУ...

— Де ж тепер ваш секретар парткому?

— Та вже звільнився і пішов на роботу.

— А попередній?

— Його звільнили і послали на роботу.

— А ще попередній?

— За день перед звітно-виборною партконференцією, передбачаючи добрячу критику на його адресу, вище начальство все ж уберегло цнотливість того

дівчача — при вечірніх сутінках перевезло чорною «Волгою» через дорогу «у зв'язку з переходом на іншу роботу».

— Але ж він попередню роботу розвалив у вищому навчальному закладі...

— Тепер «працює» ж у науково-дослідному. Там не з студентами, а з вченими має справу, то зробити це йому вдасться не так швидко.

— А де ще попередній?

— ?

— І попереднійшій?..

— Слухай (читай) все спочатку...

Почув

Петя КОРЖИК.

то в майбутньому дітям простіше здобувати освіту. Без сумніву, це не основне. Але одна із головних причин — знецінення і поступове відмирання мови. Ця політика брєжнєвського майже двадцятирічного застійного періоду дала гіркі свої плоди, які суспільство змушене тепер «смакувати».

Чому ж мовою Тараса Шевченка і Панаса Мирного, Івана Франка і Лесі Українки викладають в окремих вищих учбових закладах навіть зарубіжних країн, але не в українській РСР? Так, Українська (!) сільськогосподарська академія в основному готує кадри для нашої республіки. Чи задумувався хто в УСГА над тим, чому готують спеціалістів з числа українського населення лекціями по-російськи? Це ж для українського села!

Про яку інтелігентність, культуру майбутнього спеціаліста сільського господарства можна говорити, якщо замість чистої літературної мови він спілкується з місцевим населенням «російсько-українським» суржиком? Все це, звичайно, безслідно не проходить, а викликає нігілізм, занепадає мораль, знижується громадська активність людей.

Раніше все було просто: «нельзя», «не положено», «єсть такое мнение»... І ніяких дискусій. Але ж зараз не ті часи. Життя вимагає оновлення, соціальної справедливості. Зараз мало зусиль окремих осіб в боротьбі за відродження мови, вагоме слово тут повинні сказати партійні, профспілкові, комсомольські організації, ректорат і деканат. І не остання думка — наша з вами, студенти. А поки що рухаємось старою, найзденою колеєю, і не поспішають вирішувати мовне питання у вузі. Якщо ж щось і робиться в цьому плані, то зрушення малопомітні. Мовчимо. Та час йде. Пора проснутися всім нам. Чого чекаємо? Вказівок зверху? Фактично «верх» уже дав «земле світло» у вирішенні мовної проблеми.

Перебудова — це творчість, ініціатива мас. Вже відбулася і сесія Верховної Ради УРСР, яка українській мові надала статус «державної» в нашій республіці. Підкреслюю: державної. А в нас майже жодної лекції на українській мові, та й з практичними заняттями те ж саме. Ця, наша, мова стала як придаток. Виходить, щоб здобути вищу освіту на рідній мові, то і навчання в столиці України не допоможе; бо все тут на російській. Невже їхати потрібно в Торонто чи ще кудись, де є вузи, в яких викладають українською мовою? Мова державна вже то українська в УРСР. І треба б уже розпочати говорити, навчатись на ній. Певно, все ж таки всім, хто не розмовляє

по-українськи, доведеться підстроюватися, бо УСГА — вуз український. Є ж, скажімо, Білоруська сільськогосподарська академія, свої інститути в Грузії, Молдавії, Казахстані, Узбекистані і т. д. А в нас — Українська сільгоспкадемія. Кому ж відроджувати нашу мову?

При вирішенні цієї мовної проблеми проведення, опитування, анкетування, голосування, я думаю, не доцільні. Чому? Саме тому, що наша мова протягом багатьох десятиріч внаслідок перекручення ленінських принципів національної політики і антинародних дій адміністративно-командної системи потрапила до контори неперспективних, роль її зведена до нуля. Наслідки відчуємо зараз. Дуже прикро, коли на зустрічі з керівниками чи викладачами, які бувають, запитують перед початком, на якій мові проводити дискусію або викладання, переважна з залу кількість вигукую: російською! Соромно за таких, які українцями є лише в паспортах.

Без мови немає народу — істина незаперечна. Мова вмирає — народ вмирає. Цього якраз і прагнули царські та сусловські ідеологи. Проти цього зараз усі свідомі представники нашого народу, в першу чергу — українські письменники, а також інші громадяни, навіть незалежно від національної приналежності. Людина, яка тривалий час живе на Україні, але не бажає знати українську і тим самим хоче продемонструвати свою «вищість» над іншими, не заслуговує поваги. Треба задуматись над тим, як швидше українізувати українське ж населення! І свій вклад повинна зробити наша академія, яка перші кроки в цьому напрямку починає здійснювати.

Т. МЕЛЬНИЧУК, студент V курсу факультету агрохімії та ґрунтознавства.

Конфронтація посвітан

ГАЛЬМУЄТЬСЯ ВИВЧЕННЯ РІДНОЇ МОВИ В РАЙОНІ

Відбулася звітно-виборна конференція районного осередку Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка (в інституті іноземних мов). Були делегати від усіх осередків району, які об'єднують оборонців рідного слова. Від УСГА було 5 делегатів.

Що хвилює сьогодні українців, котрі вболівають за долю рідного народу і його мови? Ось уже рік, як ухвалено закон про державну мову на Україні, та поступу у справі розширення сфери вживання рідного слова щось замагло. Занадто повільно відбувається перехід на навчання українською мовою в більшості шкіл, дошкільних закладів. Хоча і вважається, що більшість невідомих дитячих садків є українськими, проте справі тут невтішні: не так легко спонукати вихователів заговорити державною українською... Але сьогоднішні малюки — це завтрашні учні та студенти, яким, можливо, доведеться вчитись виключно українською мовою!

Відрадинний факт, що більшість вузів району переходить на навчання українською мовою. Серед таких, до речі, назвали і нашу альма-матір... Навіть інститут фізкультури з листопада оголосив себе україномовним (звістка (Закінчення на 4-й стор.).

Відбулася звітно-виборна конференція районного осередку Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка (в інституті іноземних мов). Були делегати від усіх осередків району, які об'єднують оборонців рідного слова. Від УСГА було 5 делегатів.

Що хвилює сьогодні українців, котрі вболівають за долю рідного народу і його мови? Ось уже рік, як ухвалено закон про державну мову на Україні, та поступу у справі розширення сфери вживання рідного слова щось замагло. Занадто повільно відбувається перехід на навчання українською мовою в більшості шкіл, дошкільних закладів. Хоча і вважається, що більшість невідомих дитячих садків є українськими, проте справі тут невтішні: не так легко спонукати вихователів заговорити державною українською... Але сьогоднішні малюки — це завтрашні учні та студенти, яким, можливо, доведеться вчитись виключно українською мовою!

Відрадинний факт, що більшість вузів району переходить на навчання українською мовою. Серед таких, до речі, назвали і нашу альма-матір... Навіть інститут фізкультури з листопада оголосив себе україномовним (звістка (Закінчення на 4-й стор.).

Відбулася звітно-виборна конференція районного осередку Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка (в інституті іноземних мов). Були делегати від усіх осередків району, які об'єднують оборонців рідного слова. Від УСГА було 5 делегатів.

Що хвилює сьогодні українців, котрі вболівають за долю рідного народу і його мови? Ось уже рік, як ухвалено закон про державну мову на Україні, та поступу у справі розширення сфери вживання рідного слова щось замагло. Занадто повільно відбувається перехід на навчання українською мовою в більшості шкіл, дошкільних закладів. Хоча і вважається, що більшість невідомих дитячих садків є українськими, проте справі тут невтішні: не так легко спонукати вихователів заговорити державною українською... Але сьогоднішні малюки — це завтрашні учні та студенти, яким, можливо, доведеться вчитись виключно українською мовою!

Відрадинний факт, що більшість вузів району переходить на навчання українською мовою. Серед таких, до речі, назвали і нашу альма-матір... Навіть інститут фізкультури з листопада оголосив себе україномовним (звістка (Закінчення на 4-й стор.).

Відбулася звітно-виборна конференція районного осередку Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка (в інституті іноземних мов). Були делегати від усіх осередків району, які об'єднують оборонців рідного слова. Від УСГА було 5 делегатів.

Що хвилює сьогодні українців, котрі вболівають за долю рідного народу і його мови? Ось уже рік, як ухвалено закон про державну мову на Україні, та поступу у справі розширення сфери вживання рідного слова щось замагло. Занадто повільно відбувається перехід на навчання українською мовою в більшості шкіл, дошкільних закладів. Хоча і вважається, що більшість невідомих дитячих садків є українськими, проте справі тут невтішні: не так легко спонукати вихователів заговорити державною українською... Але сьогоднішні малюки — це завтрашні учні та студенти, яким, можливо, доведеться вчитись виключно українською мовою!

Відрадинний факт, що більшість вузів району переходить на навчання українською мовою. Серед таких, до речі, назвали і нашу альма-матір... Навіть інститут фізкультури з листопада оголосив себе україномовним (звістка (Закінчення на 4-й стор.).

Відбулася звітно-виборна конференція районного осередку Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка (в інституті іноземних мов). Були делегати від усіх осередків району, які об'єднують оборонців рідного слова. Від УСГА було 5 делегатів.

Що хвилює сьогодні українців, котрі вболівають за долю рідного народу і його мови? Ось уже рік, як ухвалено закон про державну мову на Україні, та поступу у справі розширення сфери вживання рідного слова щось замагло. Занадто повільно відбувається перехід на навчання українською мовою в більшості шкіл, дошкільних закладів. Хоча і вважається, що більшість невідомих дитячих садків є українськими, проте справі тут невтішні: не так легко спонукати вихователів заговорити державною українською... Але сьогоднішні малюки — це завтрашні учні та студенти, яким, можливо, доведеться вчитись виключно українською мовою!

Відрадинний факт, що більшість вузів району переходить на навчання українською мовою. Серед таких, до речі, назвали і нашу альма-матір... Навіть інститут фізкультури з листопада оголосив себе україномовним (звістка (Закінчення на 4-й стор.).

Конференція просвітян

(Закінчення. Поч. на 3-й стор.)
про це викликала веселе пожвавлення в залі: ніби спортсмени не наші люди...)

На конференції йшла розмова і про організаційні справи. Багато нарікань викликають негаразди в центральному правлінні Товариства. До благородного суспільного руху за розквіт рідного слова і культури прилипає чимало ділків, що розвинули енергію підприємницьку діяльність під егідою Товариства і привласнюють значні кошти від продажу значків, літератури, атрибутики. На рахунок Товариства надходить чимало коштів, матеріалів, але зберігаються вони недбало; кошти і матеріальні цінності, в тому числі комп'ютерна та поліграфічна техніка, використовуються безконтрольно.

Будь-яка культурно-просвітницька робота потребує коштів. Наша районна організація Товариства також відчуває їх нестачу. Дещо надходить за рахунок членських внесків, але їх дуже мало. Лише в декотрих первинних осередках, переважно з робітничих колективів, вдається зібрати певні суми грошей. Серед тих, що не платять внесків, названо і первинний осередок нашого вузу. Правда, наш керівник, професор А. С. Опальчук, рішуче заявив, що здаватиме внески лише тоді, коли членам Товариства будуть вручати відповідні посвідчення і значки. Наш «батько» має рацію, бо здавати гроші без строгого обліку — справа вельми непевна.

Але грошову допомогу районній організації ТУМУ все ж необхідно організувати. Отож звертаємося до вас, дорогі студенти і викладачі нашої академії, з проханням щодо матеріальної допомоги Товариству української мови. Якийсь карбованець на рік — не бозна-які гроші, але буде нас багато, то й поміч не мала. Меценатів задля такої справи у нашому суспільстві не так багато, бо за тривалого часу / будівництва «світлого майбутнього» більшість цього суспільства стала жebraками, а багато злодіїв, звісна річ, не меценатствують... Тож зорганізуємося задля спільного діла!

Відбулися перевибори голови районного осередку ТУМУ. На цій посаді вдруге затверджено викладача української мови та літератури інституту іноземних мов Ольгу Семенівну Стадниченко. Конференція прийняла і направила до Верховної Ради УРСР резолюцію про політичне становище в українському парламенті та в республіці. Учасників конференції привітали школярі. Як щиро звучали в дитячих вустах українські пісні, балади, рядки з поезій незабутнього Тараса! Про славу минувшину козацьку, про біду кріпацьку повідали юні українці так проникливо, що слухачі зблискували у слухачів. Отож, вірять діти в Україну-матір! Чи вірять в неї батьки?..

Михайло СЕГЕДА, голова осередку Товариства української мови факультету агрохімії і ґрунтознавства.

Ми бачили, як у Голосіївському лісі плакали пощечені, порубані дерева, як стурбовано літали довкола стурбовані птахи, гнізда яких були розорені. Так, навесні позаминулого року було вирубано ділянку під забудову Вищої школи Держагропрому СРСР. Ми, майбутні лісоводи, не стали байдужими до цієї сумної справи.

Нас глибоко хвилюють питання екології. Дійсно, цей ліс є перлиною зелених насаджень на південній околиці нашої столиці. Важко переоцінити значення Голосіївського лісу в житті киян і гостей міста. Важливу роль відіграв ліс у роки Великої Вітчизняної війни, зокрема, в грізні дні 1941 року, коли проти німецько-фашистських полчищ були укріплення першої лінії оборони Києва, яка проходила саме через Голосієво, Китаєв, Мишоловку. До речі, тут збереглися до цього часу укріплення, окопи, траншеї, а в районі с. Круглик — ціла система дзотів.

ЗБЕРЕЖЕМО ГОЛОСІЇВСЬКИЙ ЛІС

Саме з ініціативи студентів нашого факультету уже кілька років тому проведено озеленення. Нас хвилює також таке становище, що до цього часу в Голосіївському лісі немає єдиного господаря. Бо тут і трест зелених насаджень Московського району, і Голосіївське лісництво Конча-Заспа, і три квартали Хотівського лісництва Боярської ЛДС, і багато інших дрібних організацій. Підтримуємо і думку про негайну організацію природно-історичного національного парку «Голосіївський ліс». Вже маємо приклад, що в самому центрі лісу знаходиться абсолютною заповідна зона — «Лиса гора».

Недавно вийшла постановою уряду нашої республіки про надання цьому лісу статусу Ботанічного саду академії. Це надасть можливість широко вести наукові дослідження по

збереженню унікальних деревних і кущових порід, інтродукції кавказької і латиноамериканської флори і т. п.

Голосіївському лісу завдали значної шкоди. Нас хвилював і обурив випадок позаминулого року, коли почалася планомірна вирубка ділянки його під забудову згаданої школи. Але, на відміну від інших, ми від слів перейшли до конкретних справ виправлення становища. Восени позаминулого року силами студентів нашого факультету та вирублена ділянка була засаджена місцевими цінними деревними породами. А весною торік висаджено понад 2 тисячі саджанців з цінних кавказьких порід. Всього висаджено 5 тисяч саджанців понад 20 порід. Але прой дуть десятки, сотні років, перш ніж на цьому місці знову забуде ліс і буде чути справжній пташиний

спів. Не можемо миритися з тим, що навколо наших учбових корпусів і гуртожитків безпосередньо в лісі — безліч сухостійних дерев. В квітні минулого року ми провели санітарну вирубку на площі 106 га, приблизно 70 кубометрів повалених дерев, виконали багато інших лісокультурних робіт. Ліс — це не лише легені планети. Знаємо, яке важливе захисне значення відіграв ліс в ті трагічні хвилини аварії на Чорнобильській АЕС, прийнявши значну частину радіоактивних речовин.

Ми, студенти сільськогосподарської академії, і жителі Голосієва, нині й надалі будемо докладати всіх зусиль, щоб був, розвивався Голосіївський ліс.

С. КОВАЛЕВСЬКИЙ, студент лісогосподарського факультету.

ВАРТОВІ ПРИРОДИ

Природні скарби Боярської лісодослідної станції входять до зеленої зони столиці України і мають естетичне, санітарно-гігієнічне і оздоровче значення для жителів нашого міста і найближчих населених пунктів. Ці ліси — база для проведення екскурсій, туристських походів. Їхні кліматичні умови, велика кількість річок і водойм дозволяють створювати санаторії, будинки відпочинку, піонерські табори та інші лікувально-оздоровчі заклади.

Нашому місту просто пощастило, що має такі розкішні сади і лісопарки, — говорять на Боярській лісодослідній станції. Площа лісів зеленої зони Києва становить понад 250 тисяч гектарів, з них близько 58 тисяч росте у сучасних межах міста. Південно-західні від Києва лісові масиви доглядає наш колектив. Площа цих лісових урочищ становить близько 18 тисяч гектарів. За своїм виробничим призначенням наше підприємство — навчально-дослідне

господарство Української сільськогосподарської академії. Безпосередньо у лісництві студенти лісогосподарського факультету проходять практику. Крім цього, у нас розташована база для науково-дослідних робіт професорсько-викладацького складу академії та інженерно-технічних працівників станції.

Серед боярських вартових природи М. С. Пазюра, лісоруб В. Т. Сидоренко, тракторист І. Д. Шевченко, Л. С. Сурман і Г. П. Капля, лісники Л. І. Пота

пенко та І. І. Максименко, лісничі О. А. Кіцюра і Г. М. Колісниченко, наукові співробітники — доктор сільськогосподарських наук М. І. Ониськів, кандидати наук О. Г. Жук, Т. Б. Аретинська, М. В. Юр. Наукові розробки і дослідження боярських вчених відомі далеко за межі України. Тут проводять всеохопні і республіканські конференції. За результатами досліджень наукові співробітники одержали 16 авторських свідоцтв, 12 нагороджені медалями ВНДГ СРСР — УРСР.

В. МАРУСИК.

ІНФОРМАЦІЯ ДО РОЗДУМІВ СОВІСТЬ ЧИ 2 КОПІЙКИ

Безумовно, читач відразу зауважить, що совість не можна купити, отже, вона безцінна. Це, дивлячись, хто як ставиться до неї. Своєї ж. Свого роду перевірку на наявність совісті є «самообслуговування» у придбанні багатотиражної газети — вона в навчальних корпусах лежить на столах прохідної, поруч — скринька для оплати. Зручно, швидко можете придбати свіжий номер: вкинув 2 копійки — взяв газету. Оскільки папір з нового року подорожчав десь у п'ять разів (як і поліграфічні затрати), що значно підвищилося, то ціна номера вже вдвічі вища — 4 копійки, та не в 5 же раз! Проте, як не прикро говорити, багато хто не кидаючи в ящикок і копійки, бере газету (часом кілька екземплярів) і з почуттям чистої совісті йде. Ще прикріше, що не студенти, особливо молодших курсів, так роблять, а здебільшого професорсько-викладацький склад, службовці.

Бувало, вахтер зауважить комусь з них, що забули ж вкинути «двушку» за газету — не зважають, дехто каже з образою: «Я передплачую». І

ми не провадилося. Тоді редакція стала вмішувати умови передплати на рік, з кожним місяцем — дешевше, на семестр виходило менше півкарбованця... Звичайно, не давали, скільки на місяць виходило б (залежно від кількості номерів) — 10 або 8 копійок, то, ясно, за таку суму не варто й турбувати бухгалтерю. Кілька місяців вмішували об'яву, з'ясували — передплатників виявилось аж... 1! Правда, організація та передплата за 3 примірники для службового користування. Інші й за державний коштом не бажали — економили. Висновок: якщо за того єдиного передплатника кожен видаватиме саме себе, то краще — не давати оголошення на новий навчальний рік, хоч знатимемо, хто є хто. Ото б, мабуть, доцільно, кажуть наші активісти — дописувачі, повідомляти прізвища й посади тих, хто, як правило, безплатно бере газету, може, й фото вмішувати, як це подають «зайців», які в міському транспорті умудряються їхати без квиточка, заощаджуючи п'ятак. А що, чи не слухна пропозиція?

Не раз чулися на яких-небудь зборах у вузі, щоб газета була безплатною.

Але ж, шановні, де і що «за так» робиться? Причому чулися подібні пропозиції, знову ж таки не від студентів, а — тих, хто працює, має високу платню; то ж ще й підвищення зарплати було — кому півсотні, кому й сотня карбованців добавилося. Простіше зрозуміти правильно: ніхто нікого не заставляє передплачувати багатотиражку, як це було традиційно, наприклад, «Правду», партійний журнал обов'язково... Тепер і та порочна кампанія канула на згадку в історію. Кожен, нарешті, може на свій розсуд користуватися своїм гаманцем. На багатотиражку ніхто не пригадує, щоб була насильною рознарядка, «плану до двору» по передплаті.

Просто незрозуміло: скажімо, вахтери корпусу № 11 (де більше тисячі тільки студентів), як за місяць-два збиралося жменя копійок у ящику, раптом не могли встергати, і бухгалтерські пломби, замочок виявлялися зламаними злодіями. Що ж то за рекетири, що фанерний ящикок завбільшки, як рукавиця, з грішми на загальну суму карбованець або й троячка вважали за металевий непорушний сейф з мільйоном? Довелося припинити завезення туди газети, щоб даремно не палити бензин, стирати колеса, витрачати час працівнику редакції. Стали ображатися на мехфаці. А як же діяти інакше, якщо нема там елементарного порядку серед вахтерів!

Хай самих вкрадуть злодії, то ми хоч за них не відповідатимемо.

Подібна картина в корпусі № 4. Хоча газета, ящикок для копійок за неї на столі (або в будці) вахтера, та залітні певно «домушники» (які обкрадають квартири) без кінця зривають пломбу. Та слід дивуватися спритності не залітних смуглявих «гостей» в кашкетах-аеродромах з специфічним акцентом мови, а місцевих. Було ж, що комендантша з прибралницею навіть поцупили дорогу шапку й рукавиці в деканаті, хоч був на замках, стипендію з дипломата студента (його і товаришів) за чарівною паличкою «вивели». Бухгалтері набридло повторно опечатувати «скриньку». Мо' теж краще не завозити газети туди? Бензин, гума, час не йтуть на вітер.

Прикро, і дуже, як ми помітили: після критичного якогось гострого матеріалу, як тільки на хвилину піде кудись вахтер, пачками до сотні враз зникають газети. Переконані, що карбованця-другого хтось не вкине у ящик за них, а «націоналізує», щоб знищити гласність. Хто? Погодьтеся в наших прогнозах, що хтось з «героїв» фейлетону чинить це. Рано чи пізно піймається такий для оголошення потім його через газету (є шанс й побачити свій анфас чи в профіль на фото). Якоюсь в корпусі № 10 вмиє знічка добряча кіпа газет; в

№ 3 — демонстративно хтось скрученими, як пересте, пачками газети в кінці року кидав на підвіконнях і навколо в туалеті... Це свідоме знищення тиражу; навіть якби купля — теж злочин. Все одно, що якби закупляв хліб у магазині і викидав на смітник. Приховане шкідництво.

Якось торік голова профкому студентів М. М. Моїсєєв запропонував замітку... з своїм фото. Настійно переконував, що треба так подати, звертаючись до студентів, якої вони думки про ідею створення молодіжного об'єднання; казав, засипляти редакцію листами читачів. Для чого фотопортрет його, так ми і не зрозуміли. Все ж вмістили, думаємо, не вмирати ж чоловіку від надлишку скромності, хай, може, для гумору. Жодного відгуку не одержали. Десь через час, коли вже після того номера з фото вийшло ще з півдесятка їх, зайшовши в профком, з подивом ми побачили, що гора газет на вікні поблизу до столу голови. На запитання, чому тут осів тираж газети, працівниця, молода, симпатична, чомусь гнівно, мов окропом, обдала:

— Ми вас можемо, й вигнати!

Тож можна уявити, як вона «спілкується» з студентами! З гіркою подумалося: за моє жито мене й бито. Моїсєєв нагодився, прояснив:

— Це ми газету роздаємо по гуртожитках...

Все одно, що на пам'ятнику надписати (знадобиться на смерть) зараз, коли розквіт молодості: «Себе, любимо. От себя». Так і з тим фото: На зауваження редактора, чи оплачено хоч, кинув усвід, не моргнувши й вусом:

— Ви на дотації, профком перераховує гроші за газету. Цікаво, який прибуток він дає з своїм, у кілька разів більшим, ніж у редакції, штатом? Мало того. Відразу поцікавилися ми в головного бухгалтера, що там перераховується. Відповідь приголомшила: не було й копійки. Значить, сам голова профкому «націоналізував» чимало тиражу, без копійки затрат. Заради поширення своєї популярності. Дешевий буде таким робом авторитет!

Все ж таки: як бути, якщо справді копійок — лиш на обід, а газету хочеться взяти? Всього-навсього одну зупинку автобуса, скажімо, від учбового корпусу пройти до проспекту — і здоров'я зміцниться, і п'ятак заощадиться. Зате матимете свіжий номер багатотиражки, й копійка лишиться на сірники. Одним словом, вигідно, корисно, по-совісті буде. Маємо пораду й любителям брати багатотиражку за «оглядку» (непомітно з удаваним виглядом передплатника): краще йдіть до газетних кіосків — скільки завгодно беріть — в «авоську», торбину, мішок... Там же, по-вашому, безплатно.

М. ЯКОВЕНКО.

«За сільськогосподарські кадри» — орган совета секретарей цехових партійних організацій, ректората, профкома, комітета комсомола Української ордену Трудового Красного Знамени сільськогосподарської академії. (На українському мові).

Газета виходить — по вівторках.
Друк високий.
Формат — А-3.
Тираж — 1700 примірників.

Редактор М. МАЩЕНКО.
Адреса редакції: 252041, Київ-41, вул. Героїв оборони, 15, кім. 25-а, 3-й уч. корпус, тел. 263-92-09, внутр. — 32-09;

ПИШІТЬ, ДЗВОНІТЬ, ЗАХОДЬТЕ.

Київська міська друкарня № 2, вул. Лисенка, 6.

Зам. 4. До уваги читачів: ГАЗЕТА ЗАВОЗИТЬСЯ В УЧБОВІ КОРПУСИ № 1, 3, 4, 10, 12.

Роздуми авторів публікацій у нашій газеті не завжди в усьому можуть збігатися з точкою зору редакції.